

280251

1939

BCU Cluj Central University Library Cluj



Janer de argint



Un băiețuș făcuse un vapor mic, și voia să-l facă să plutească pe lac într-o zi când vântul bătea destul de tare. Briza umflă numaidecât pânzele, dar în loc să-l facă să înainteze, dădu vaporășul peste cap și îl făcu să cadă la fund. Tânărul proprietar rămase dus pe gânduri câteva clipe, apoi cu un ton de filosof zise: „Acesta e un vânt bun pentru zmeu”, și se duse în grabă să caute pe al său.

Calmul și bunul simț al acestui omuleț sunt demne de imitat. Dacă ai suferit o înfrângere într-o întreprindere oarecare, chiar împrejurările cari v'au provocat înfrângerea pot să vă asigure succesul pe altă cale. Nu stați să plângeți pentru că vaporul vi s'a dus în fundul apei. Chiar vântul care l-a răsturnat vă va purta zmeul mai sus decât ați nădăjduit vreodată.

The Sunday School Times

Să ne închipuim că Hristos ar reveni astăzi. Cum ați începe să-I explicați atitudinea voastră față de cei pierduți?

Se povestește că medicul unei nave se plimba liniștit de-a-lungul cheiului, când văzu o mare fierbere între mateloți, cari erau ocupați cu corpul unui om pe care îl scosese din mare. Doctorul fu chemat numaidecât și rugat să examineze corpul și, dacă mai e necesar, să ajute pe salvatori. Corpul celui înecat era întors cu fața la pământ. Doctorul se aplecă și puse degetul pe artera tâmplei, apoi ridicându-se alene, zise cu jumătate de voce: „Nicio nădejde; omul a murit”. Corpul fu întors atunci cu fața în sus. Privindu-l, doctorul recunoscu pe propriul său fiu. Acum era cu totul altceva. El se desbrăcă de haină, se așază pe genunchi, și o oră întreagă lucră cu acest corp neînsuflețit. Atitudinea lui era acum cu totul alta, când știa cine este cel pierdut. Mă întreb dacă nu este o învățătură pentru fiecare dintre noi în această povestire. Să ne închipuim că printre cei pierduți ar fi cei iubiți ai noștri, — tată, mamă, frate, soră, copil, prieten. N'am depune noi mai multe eforturi pentru ei? N'am fi noi gata să facem sacrificii mai mari?

Christian Observer

Coperta: La pășune

M'am dus să vizitez atelierul unui sculptor. L-am găsit tocmai lucrând la o statuie folosindu-se ușor de dalta sa.

— De ce nu lovești mai tare? l-am întrebat eu.

— O, aceasta ar distruge statuia; nu pot să fac altfel.

El își continuă lucrul mai departe, și nu după mult timp oricine putea să admire opera sa.

Tot așa și Dumnezeu are sufletul vostru în mână. Să pentru a-l modela și desvolta, și micile neazuri și supărări ale vieții sunt cele cari cizelează natura voastră morală. Dumnezeu lucrează prin lovitură mică, mici neajunsuri, mici neazuri, până ce ajungeți o frumoasă priveliște pentru îngeri, și chiar pentru oameni.

Un supraveghetor văzu venind la el într-o zi doi copii: o fetiță care plângea și un băiat care avea aerul mulțumit.

Fetița, cu inima sdrobotită, venea să-i ceară sfatul pentru o greșală mare pe care o săvârșise; băiatul venea să-i mulțumească pentru bunele sfaturi pe cari i le dăduse și cari îl făceau drept și fără vină, totdeauna mai bun decât această fetiță!

Fetița își mărturisă păcatul, și ceru iertare lui Dumnezeu cu lacrimi; băiatul, dimpotrivă, spuse că nu simte nicio vină asupra conștiinței sale.

— Du-te, zise el fetiței, și caută o piatră mare, cea mai mare piatră pe care o vei putea ridica, și adu-o aici. . . . Tu, zise el băiatului, du-te și strânge pietricele, câte vei putea pune în traista acăsta.

Peste puțin timp reveniră, — fata cu o piatră mare și băiatul cu pietricelele sale.

— Foarte bine! Acum, zise supraveghetorul, după ce le-ați examinat, luați și duceți toate aceste pietre în locurile de unde le-ați strâns.

Prima găsi ușor locul de unde luase piatra cea mare și o puse acolo. Cel de al doilea, dimpotrivă, nu putu să găsească toate locurile de unde luase pietricelele sale, și se întoarse înapoi cu traista aproape tot așa de plină ca și mai înainte.

— Vedeți? Tot așa stau lucrurile și cu păcatele. Tu, se adresă el fetiței, sufereai nespun de mult din pricina păcatului tău cel mare. Ti-era rușine de el, și în umilință ai cerut iertare, pe care ai și primit-o. . . . Tu, zise el băiatului, păcătuiești în fiecare zi. . . . și nu-ți aduci aminte de aceste păcate obișnuite, nu te pocăiești de ele, și, arătând cu degetul pe cei cari păcătuiesc, te afunzi tot mai mult în rău. . . . Scumpi copii, zise supraveghetorul cu inima mișcată de emoție, noi toți suntem niște bieți păcătoși, și toți trebuie să mergem la Isus, care iară și dă putere pentru a birui răul!

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Sect. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Biblia

«Regele Carol al III-lea»

Intre faptele și reformele mari, pornite din voința și inițiativa Majestății Sale Regelui Carol al II-lea — fapte și reforme menite să contribuie la transformarea, prefacerea și prosperitatea poporului nostru românesc, cea mai de seamă pe tărâmul spiritual, este Biblia. Biblia „Regele Carol al II-lea”, tradusă într-un limbaj curat românesc, cu scopul de a fi pusă în mâna poporului, constituie cel mai mare dar oferit de un Suveran țării Sale. Pe bună dreptate s'au exprimat erudiții traducători, pr. Vasile Radu și Gala Galaction, în prefața noii versiuni a Bibliei: „Cu Biblia de azi, dăruți un dar cu adevărat regesc...”

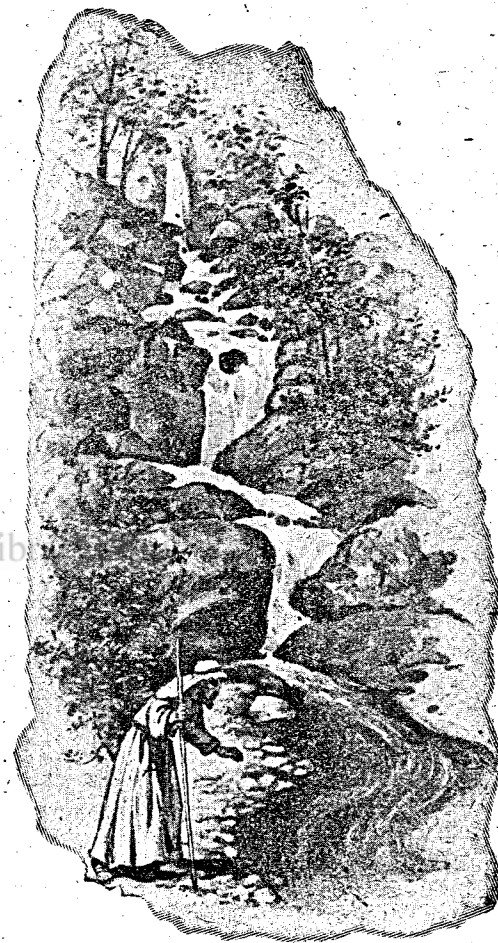
Toate celelalte străduinți pentru mai bine, izvorite din dragoste pentru poporul românesc, poate nu și-ar fi ajuns în totul adevărata lor țintă fără Biblie, fără această pâine sufletească. Ar fi lipsit factorul cel mai de seamă, adevăratul ferment care poate ajuta oamenilor să devină mai credincioși, mai cinstiți, mai leali și mai buni cetățeni ai țării acesteia în care ne petrecem această vieață și demni pentru împărăția viitoare a lui Hristos, moștenirea celor sfinți.

Nu se putea în alt fel! Un dar ce a purces de la un Rege, trebuia să fie așa de mare, așa de valoros, așa de folositor, în raport cu dragostea Sa nețărmurită față de un popor pentru binele căruia trăiește și se jertfește. De multe decenii istoria nu a mai înregistrat în paginile ei o faptă similară. Sufletul poporului român era însetat ca și un ogor în timp de

vară, uscat de arșiță și care așteaptă roua dumnezeiască, binefăcătoare să poată picura din paginile Sfintei Scripturi. Acest lucru este arătat mai departe în prefața noii traduceri: „.... Cu atât mai mare cuvânt simțim astăzi cu toții că Sf. Scriptură trebuie să-și îndeplinească la noi rodnicia ei menire și să pătrundă ca o rețea de apă vie ogoarele inimii și ale literaturii românești.

„Ați hotărât, Majestate, ca între atâtea cărți pe cari fundațiile regale le pun la îndemâna cetitorilor români, să fie — ca Operă Eternă și ca Prima Carte din lume — și Sfânta Scriptură. Înțelegem prea bine că „Regele Culturii” nu putea să lase afară din amfiteatrul său cultural blocul Sfintei Scripturi, cel ce, cu altă latură a lui, formează perete în biserica străbună. Așteptăm cu bucurie acest dar august, dăruit neamului nostru și merit să se răspândească și în colibe și în palate, și pe mesele cărturarilor și pe pupitrele studenților și printre iubitorii cucerniciei și printre căutătorii poeziei”.

Mânați de aceste îndemnuri vrednice de primit, toți Românii doritori de bine și cari voiesc să țină pasul cu reformele și progresele țării noastre sub conducerea înțeleaptă a Majestății Sale Regelui Carol al II-lea, sunt dator să contribuie ca Biblia să ajungă în toate colțurile țării, în toate straturile sociale, în bordeiul săracului, la vatra țăranului și în palatul bogatului. Cu multe secole înainte, Isus Hristos, întemeietorul creștinismului, care venise din cer să aducă pacea între oa-



Biblia este asemenea torentului de munte, alimentat de izvoare sigure, și a căror apă rece și limpede sare din stâncă în stâncă răcorind pe călătorul obosit, însetat și întristat.

meni, să le arate adevăratul drum spre împărăția cerului și să Se jertfească pentru mântuirea neamului omenesc, a recomandat studiul Sfintelor Scripturi: „Voi cercetați Scripturile, căci socotiți că în ele aveți vieață veșnică. Si tocmai ele sunt care mărturisesc despre Mine”. Ioan 5, 39.

Biblia este o carte unică în felul ei. Învățăturile ei sunt de mare valoare, în toate împrejurările vieții, pentru toate vârstele și clasele sociale; în timp de suferință, de boală, de necazuri, pentru cei mici ca și pentru cei mari, pentru cei tineri ca și pentru cei bătrâni, pentru bogați ca și pentru săraci, ea aduce mângâiere și nădejde și îndreaptă privirea muritorului către o răsplătire mai bună. La toți deopotrivă le descopere iubirea cea mare a lui Dumnezeu.

Fiii unui popor lipsit de Biblie ar fi ca și un vas lipsit de cârmă, aruncat încoace și încolo de valuri și dus de vânt, și ca și un marinar lipsit de busolă, neștiind încotro să-și îndrepte corăbioara vieții lui. Înțeleptul de pe vremuri, Solomon, a zis: „Fără de descoperirea lui Dumnezeu un popor se sălbăticește, însă fericit este cel ce păzește legea”.

Un autor, referindu-se la conținutul Bibliei, se exprimă în felul următor: „Prin bogăția stilului și subiectelor ei, Biblia are în sine ceva, care interesează pe orice suflet și care mișcă orice inimă. În paginile ei găsim istoria cea mai veche, cea mai de crezare biografie a vieții, principii de cărmuire pentru conducerea statelor, pentru conducerea căminului, — principii pe cari înțelepciunea omenească niciodată nu le-a putut enunța. Ea cuprinde filosofia cea mai adâncă; poezia cea mai dulce, cea mai simțită și mai mișcătoare. Scrierile Bibliei considerate ca atare, sunt de o valoare de nemăsurat, mult mai mare decât lucrările oricărui autor român; și ele

au o sferă infinit de largă și o valoare de asemenea cu mult mai mare când sunt privite din punct de vedere al legăturilor lor față de marea idee centrală. Privit în lumina acestei idei, fiecare subiect are o nouă însemnătate. În adevărurile arătate în chipul cel mai simplu se cuprind principii atât de înalte ca și cerurile și tot atât de vaste ca și veșnicia”.

Iată câteva învățături practice pentru viață pe cari le dăm din noua traducere a Bibliei: „Drept aceea, omoriți mădularele voastre ale omului pământesc: desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și sgârcenia, care este o închinare la idoli. Pentru unele ca acestea se pornește mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Acum deci lepădați și voi toate acestea: mânia, iușimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine, din gura voastră. Nu vă mințiți unul pe altul fiindcă v'ați desbrăcat de omul cel vechi dimpreună cu faptele lui și v'ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește spre deplină cunoștință după chipul celui ce l-a zidit. Imbrăcați-vă dar ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu dreptate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Ingăduindu-vă unul pe altul și iertând unul altuia, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v'a iertat vouă, așezându-vă iertați și voi. Iar peste toate acestea îmbrăcați-vă cu iubire, care este legătura desăvârșirii.

„Pentru aceea, lepădând minciuna, graiți adevărul fiecare cu aproapele său, că unul altuia sun-

tem mădulare. La mânie, nu păcătuți. Soarele să nu apună peste întărătarea voastră. Nici nu dați prilej diavolului. Cine a furat să nu mai fure, ci mai vârtos să se ostenească lucrând cu mâinile lui lucru cinstit, ca să aibe să dea celui ce n'are. Din gura voastră să nu iasă niciun cuvânt rău, ci numai care este bun, spre clădire, unde e nevoie. . . . Orice amărăciune și supărare și mânie și izbucnire și defăimare să piară dela voi, împreună cu orice răutate. Ci fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia precum și Dumnezeu v'a iertat vouă în Hristos”. Col. 3, 5—10. 12—14; Efes. 4, 25—32.

Nici nu există alte învățături mai frumoase și mai folositoare pentru un popor, ca învățăturile Bibliei. Cei cu răspunderea pe tărâmul spiritual au convenita îndatorire să încurajeze pe toți cei cari citesc Biblia, s'o citească și mai departe; iar pe cei cari nu au început încă s'o citească să-i îndemne să și-o procure și s'o studieze. Numai în felul acesta poporul românesc va progresa și va putea sta alături de alte popoare înaintate în cultură și civilizație, cari cu multe sute de ani înainte au răspândit Biblia și au îndemnat poporul să trăiască după preceptele ei sfinte și nobile.

Faptul că Suveranul țării noastre s'a interesat de aproape de traducerea Bibliei și de răspândirea ei în poporul românesc, contribuie la împlinirea unei profeții rostită cu multe veacuri în urmă de Isus, Mântuitorul neamului omenesc: „Si se va propovădui această Evanghelie a Impărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul”. Mat. 24, 14.

„Amicul Tinerimii”, care și-a luat ca deviză să îndrumeze mintea și sufletul tineretului spre acest izvor de viață și fericire — Biblia — salută cu nespuse bucurie apariția acestei opere monumentale, care însemnează începutul unei ere noi în istoria culturii și civilizației poporului nostru.

M. Manea



Biblia este pentru viața unui popor aceea ce este țarul pentru siguranța corăbiei pe vreme de furtună în timpul nopții.

Suprema iertă

Un cunoscut scriitor, care a publicat lucrări de valoare cu privire la creșterea copiilor, a rostit între altele și următorul mare adevăr, care ar trebui să dea mult de gândit părinților și educatorilor. El zice:

„Copiii, cari la vârsta de opt ani nu și-au format obiceiul de a veni regulat la adunările religioase, și cari la vârsta de șasesprezece ani încă nu figurează ca membrii ai Bisericii, riscă să rămână întreaga lor viață departe de Biserica lui Hristos, sau numai prea puțin interesați în chestiuni religioase”.

Părinții ar trebui să aibă mare grijă de creșterea spirituală a copiilor lor. Dumnezeu a pus pe umerii lor această sarcină și ei nu pot să o neglijeze sau să o desconsiderare, căci Dumnezeu îi va face răspunzători de ea. Ei ar trebui să depună toate eforturile și să-și facă toată datoria, întrebându-și toate metodele bune recomandate în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a îndruma pe copii de mici în căile Domnului, asigurându-le mântuirea. Pentru ca oboselele lor în această privință să fie încoronate cu succesul dorit, ei ar trebui să postească și să se roage mult către Cel Atotputernic; El poate să-i ajute în tot ceea ce ei nu pot face, dându-le bucuria și fericirea de a vedea pe copiii lor mântuiți.

Cităm câteva cuvinte inspirate de Dumnezeu; cari sunt atât de însemnate, încât ar trebui mereu amintite, precum urmează:

„Părinților, datoria voastră este să stăruieți de copiii voștri să fie ascultători și să faceți tot ce puteți pentru a le ajuta să înfrângă patimele și înclinațiile lor păcătoase....

„Părinților, dacă vreți să vă

Părinții nu trebuie să aștepte până ce copilul n'a ajuns să recunoască pe Isus ca Mântuitor.



mântuiți copiii, trebuie să-i depărtați de lume și de tovărășia copiilor netemători de Dumnezeu; căci dacă le îngăduiți să aibă de a face cu camarazi răi, nu-i puteți împiedeca să se împărtășească de nelegiuirea lor și să se strice. E datoria voastră cea mai solemnă, să priveghiați asupra copiilor voștri și să le alegeți chiar și tovărășia....

„După ce v'ați făcut datoria față de copiii voștri, aduceți-i în rugăciune la Dumnezeu și rugați-L să vă ajute. Spuneți-I că v'ați făcut partea și rugați-L apoi în credință să-și facă partea Lui, să facă partea aceea pe care voi nu o puteți face. Rugați pe Dumnezeu să îmblânzească pornirile copiilor voștri. Rugați-L ca prin Duhul Lui să-i facă blânzi și supuși. Atotputernicul va asculta și va împlini rugăciunile voastre”.

Că Dumnezeu ascultă rugăciunile fierbinți ale părinților pentru copiii lor, este un fapt de netăgăduit, care se poate vedea din următorul caz ce poate servi ca exemplu:

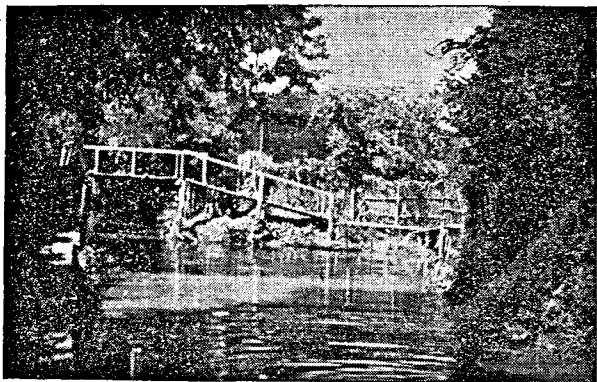
Intr'o seară, un tânăr se duse la biroul tatălui său. Tatăl nu era acolo; odaia era goală. A așteptat un timp, apoi privind în camera alăturată a cărei ușă era în-

tre deschisă, a zărit pe tatăl său în picioare la fereastră, privind spre orașul de afară. Curând însă, tatăl îngenunche și începu să se roage. Fiul ascultă cu atenție, și iată ce auzi:

„Tată, aș vrea să-Ti vorbesc puțin înainte de a merge acasă la măicuța, care mă așteaptă, și la fiii mei, cari, cred că sunt cu ea. Pentru acești copii cer sfat și înțelepciune dela Tine. Ei s'au depărtat de noi și de obiceiurile în cari i-am crescut. Tu cunoști toate luptele, păcatele și greșelile din propria-mi viață. Stii, cât ai suferit Tu din cauza lor, și știi și ce a trebuit să plătesc eu pentru ele; dar când Te-am găsit pe Tine, am descoperit viața cu minunatele ei binecuvântări.

„Eu nu Ti-am ascuns nimic. Cunoști caracterul mândros și violent pe care a trebuit să-l biruesc. Stii poftele apetitului cari ardeau în mine, și cunoști și patimele cari căutau să mă stăpânească. Tu ai cetit paginile vieții mele, ca pe ale unei cărți, nimic nu Ti-a rămas ascuns: și totuși, Tu ești prietenul meu....

„Acum viu înaintea Ta cu marea noastră bucurie, dar totodată și marea noastră durere: viu cu copiii noștri. Noi îi iubim; uneori



Vedere din
Vâlcov

cred că îi iubim așa, cum ne-ai iubit. Tu pe noi. Sângele nostru curge prin vinele lor. Ei trebuie să fie, sau bucuria, sau desnădejdea noastră. In ei, noi trăim, sau murim. Pentru ei ne rugăm, și pentru ei am dori să facem orice sacrificiu și să suferim orice. Am suferi cu mare bucurie, pentru că îi iubim mult.

„Acum, Tată, ia-ți problema pe care o aduc înaintea Ta din partea mamei noastre și din partea mea: ce să facem, pentru a întoarce pe băieții la Tine și pentru a-i conduce pe calea Ta? Care-i prețul pe care trebuie să-l plătim pentru acest privilegiu neprețuit, de a fi tată și mamă? Ce sacrificiu trebuie să facem pentru, a-i aduce pe copii aproape de Tine, așa ca ei să învețe să Te iubească? Ce preț de răscumpărare trebuie să plătim lumii, pentru a dovedi marea iubire pe care o avem pentru ei? Vieța îndestulată pe care o duc ei, nu cumva vatămă finețea firii lor? Atunci, Tată, Te rog, ia dela noi tot ce avem și lasă-ne săraci de tot. Dacă mândria le strică, atunci, o, Tată, fă-ne umili în felul voit de Tine. Poate n'au avut destule suferințe, cari să-i facă să vadă lumina strălucitoare de pe calea vieții. Atunci, dă-le suferințele necesare pentru ca să ajungă să vadă. Poate că ei trebuie să cunoască puterea care vine în urma luptei pentru câștigarea pâinii. Atunci, o, Tatăl meu, dă-le această luptă!

„Poate au fost prea mult protejați sau sprijiniți. Poate că în școala vieții ei trebuie să întâmpine boală sau moarte. Ei sunt pe cale greșită. Sfârșitul nu poate aduce acel triumf al iubirii pe care-l găsim servindu-Ti. Ei trebuie întorși cu orice preț, nu ca

pedeapsă, ci ca o binecuvântare. Poate că eu i-am neglijat uneori. In afară de ceea ce trebuie să plătească ei înșiși, lasă-mă și pe mine să plătesc prețul pentru această neglijență, oricare ar fi el. Dacă prețul e boală sau accident, lasă-mă să le sufer, pentru ca să-i câștig pentru Tine. Dacă trebuie să fie moarte, lasă-mă să gust și aceasta. Si moartea — oare de ce să mă tem de moarte? Nu ești Tu în ea, în jurul ei și deasupra ei, pentru ca să mergi cu mine ori unde? Oare, Isus nu Si-a dat viața pentru prietenii și pentru vrăjmașii Săi? Si, oare, eu să nu-mi dau bucuros vieța pentru proprii mei fiii? Tată, Tu cunoști inima mea! Eu Te iubesc! Tu știi că Te iubesc! Dacă e nevoie, dă-mi acest privilegiu, Tată bun, să-mi dau vieța pentru copiii mei. Vieța mea o pot da atât de ușor, dacă prin aceasta copiii mei ar învăța că a servi Tie e cea mai înaltă fericire și cea mai mare bucurie”.

Fiul n'a ascultat mai departe. El ieși încet și fugi acasă. Povesti mai târziu și cum a fost ascultată rugăciunea aceasta:

„In seara aceea am rugat pe

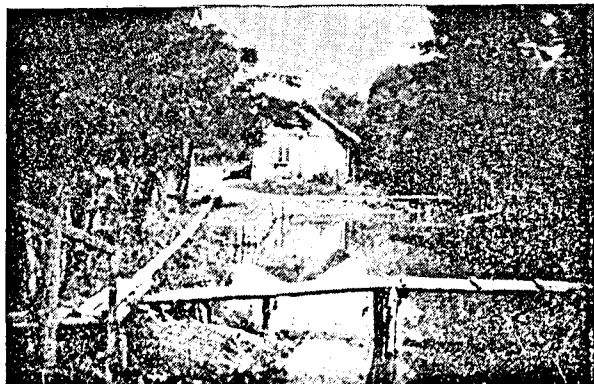
fratele meu să mergem mai de vreme la culcare. Când eram singuri, i-am povestit tot ce văzusem și auzisem, și felul cum tatăl nostru se rugase spunând că e gata să-și dea vieța pentru noi, după cum Domnul Isus Si-a dat-o pentru lume. Fratele meu era cu doi ani mai tânăr decât mine. El a înălțuit brațele în jurul gâtului meu și a plâns. Am vorbit mult timp împreună, apoi am ingenunchiat și ne-am rugat. Am vorbit cu Dumnezeu, așa cum vorbise și tata, și i-am spus că suntem gata să facem orice sacrificiu, să mergem cu El ori unde ne va conduce El, și că dorim să creștem pentru ca părinții noștri să se poată mândri cu noi, așa cum noi ne mândrim cu ei. Atunci am înțeles ce lucru minunat era acest sacrificiu pe care tata era gata să-l facă pentru noi — să-și dea vieța pentru fiii săi”.

Părinților, rugați-vă mult, poziți și lucrați fără oboseală pentru copilașii voștri neascultători. Indrumați-i pe calea cea bună care duce la mântuire. Incepeți atunci când ei sunt încă tineri, când pot fi încă ușor modelați și când înclinațiile rele pot fi biruite. Să nu pierdeți niciodată răbdarea dacă rezultatele așteptate întârziează de a se produce, căci — în cele din urmă — ele vor sosi negreșit. Atunci, când copiii voștri se vor întoarce din toată inima la Domnul, voi vă veți bucura mult și vă veți simți fericiți.

David M. Făurescu

Când soarele strălucește puneți deoparte ceva din entuziasmul vostru pentru o zi ploioasă.

O „stradă” din
Vâlcov



O educație creștină



Problema educației este una dintre cele mai importante cari preocupă astăzi pe oameni, chiar dacă în publicații ocupă un loc atât de modest, dacă totuși se amintește ceva. Într'adevăr, educația copiilor exercită asupra destinului unui popor o influență despre care niciodată nu se va putea spune că s'a vorbit prea mult. Cetățenii unei țări sunt totdeauna imaginea exactă a ceea ce au fost în copilărie și a îndrumărilor cari le-au fost date în tinerețe.

Cârmuirile, oricari ar fi ele, se ocupă de această chestiune atât de importantă. Nu numai că s'au depus eforturi pentru ca copilul să primească în cămin și înainte de a merge la școală, îndrumări cari-l vor ajuta în dezvoltarea sa, dar și în ce privește învățământul propriu zis care se dă în școală s'a realizat progrese uimitoare atât în metodele de învățământ cât și în mijloacele puse la dispoziția copilului. Educatori celebri s'au ocupat cu această problemă, aducând rezultatele cercetărilor lor neobosite și ale observațiilor lor îndelungate. De aceea se dă o atenție deosebită în ce privește alegerea și pregătirea personalului didactic — dar cât mai este de făcut în acest domeniu! — și copilul, este și el obiectul multor îmbunătățiri, scopul însuși al educației a ieșit în evidență cu mai multă claritate și precizie ca înainte și înfățișat mediul în care se predă învățământul a fost în general foarte mult schimbat, mai ales în ce privește igiena.

Toate aceste progrese realizate au adus ele în țările noastre rezultatele așteptate, sau trebuie să deplângem mai mult ca niciodată nivelul moral, intelectual și fizic cu mult inferior nivelului la care ne așteptam? Dar vai! trebuie să constatăm că educația copiilor a progresat într'o direcție pentru ca în altă direcție să dea înapoi și că dezvoltarea Facultăților fizice și mintale a primit atenția pe care

o merită în măsura în care facultățile morale și spirituale au fost aproape cu totul neglijate. Din punct de vedere strict intelectual, noi suntem aproape siguri că metodele aplicate sunt cu mult superioare tuturor celor din trecut și ne apropiem simțitor de perfecțiune, mai ales dacă ne gândim la contribuția fericită a științei tehnice, dar cultura intelectuală cu care ne mândrim, — și pe bună dreptate, — nu este decât o parte din educație. Inteligența și învățătura nu sunt totul în viața cuiva. Dimpotrivă, despărțite, adică dezvoltate aparte de toate celelalte facultăți, ele fac din om o ființă îngâmfată, plină de ea însăși, dar cu totul neîn stare de a deslega marile probleme pe care le întâmpină în viață. Găsești totdeauna destui oameni inteligenți și cu un spirit cultivat, dar sunt prea puțini aceia cari să aibă caracter, personalitate, tact, hotărâre, bunătate, într'un cuvânt cari să aibă calitățile cari scot la lumină mai mult caracterul decât inteligența.

Uriasi în ce privește învățătura, tinerii de astăzi sunt pitici în ce privește morala. Si e un spectacol demn de plâns eșecul total al metodelor de educație prin cari s'a crezut că se poate acoperi lipsa principiilor morale și religioase. S'a înlocuit adevăratele virtuți morale cu facultățile strict intelectuale și mai ales cu memoria. Ceea ce se caută să se facă nu sunt oameni cari să cugete ei înșiși, cari să nu se lase nici cum-părați nici vânduți, într'un cuvânt caractere, ci eruduți cari, ca și

O educație fără religie este nu numai incompletă, dar și primejdioasă, atât pentru cel ce o are, cât și pentru societatea în care trăiește.

niște plăci de gramofon, au înregistrat o anumită cantitate de cunoștințe și cari sunt lipsiți de puterea de discernământ pentru a ști să le folosească în mod luminat. Invățătura nu este educație. Din cauză că le-a confundat, societatea noastră ne oferă astăzi tabloul oamenilor desechilibrați, având unele facultăți dezvoltate peste măsură în defavoarea altor facultăți, cum sunt cele ale inimii, cari sunt cu desăvârșire lăsate în părăsire. Savanții pot fi foarte mulți, dar oamenii în adevăratul înțeles al cuvântului, au devenit foarte rari.

Educația trebuie să urmărească dezvoltarea armonioasă a tuturor facultăților noastre: spiritul, sufletul și corpul. Orice sistem de educație care se ocupă numai cu anumite facultăți în defavoarea altora este incomplet. Formarea caracterului, care pune pe primul plan facultățile spirituale, nu trebuie să fie neglijată nici în profitul educației fizice și nici în profitul culturii intelectuale. Un copil care se dedică sportului nu trebuie să fie împiedecat dela cele ale spiritului și viceversa. Inainte de orice trebuie să se caute armonia și trebuie să se dea atenția cuvenită tuturor părților cari alcătuiesc ființa omenească. Dar în mod deosebit nu trebuie să se negligeze facultățile spiritului, și ale
(Urmare la pag. 10).

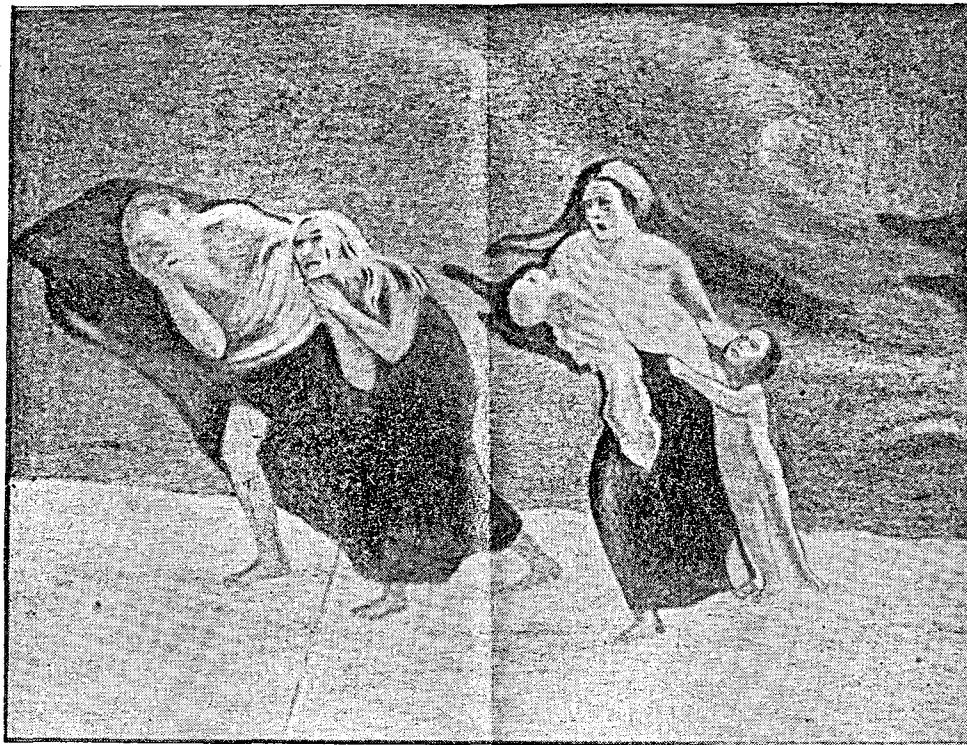
Aproape

Sunt multe lucruri în viață despre cari s'ar putea spune că, atunci când sunt aproape făcute, nu sunt făcute deloc. Un călător sosește la gară aproape la timp, adică cu o clipă mai târziu după plecarea trenului. Un tânăr aproape a reușit la un examen, adică nu i-a trebuit mult până să reușească, dar a căzut. Intrebați publicul care iese dela un concert ce crede despre un artist care a cântat aproape cum trebuie. Vi se va răspunde, fără șovăire: „Cântă absolut fals. Un general care aproape a câștigat o bătălie, a pierdut-o la fel.

Aproape, este mărturisirea înfrângerii cu nădejdea biruinței păstrată până la sfârșit. Când este vorba de împrejurări curente din viață, răul mai poate fi uneori îndreptat: călătorul care a întârziat poate să ia trenul următor; o voce falsă poate să fie corijată; generalul sau jucătorul nenorocos poate să mai nădăjduiască la o revanșă. Dar sunt ocazii în cari aproape este ireparabil. În chestiunile în cari e vorba de viață și de moarte, nu există cam sau aproape. Atunci nu mai există decât două categorii: cei cari sunt vii și cei cari sunt morți. În urma unui naufragiu, vaporul de salvare vine în ajutorul celor cari sunt

în primejdie să piară în valuri; dar el nu poate să salveze pe nici-unul dintre naufragiați, cu toate că a sosit aproape la timp la locul nenorocirii. Un chirurg face o operație primejdioasă, și a doua zi i se anunță moartea bolnavului. Operația aproape a reușit, adică nu i-a trebuit mult până să reușească.

La 5 Septembrie, 1870, unsprezece persoane au plecat din Chamoni pentru a face o ascensiune pe Mont Blanc. A doua zi, după ce părăsise vârful, fură cuprinși de un vârtej de zăpadă și pierdură drumul. Rătăciți pe ghețar, obiși de viscolul puternic, rebegiți de frig, împiedecați de crăpături uriașe, ei căutară drumul în zadar.... Noaptea veni. Biruiți de oboșală și de frig, ei se refugiă într'o peșteră de zăpadă, unde își dădură sufletul unul după altul. Câteva zile mai târziu li s'a găsit cadavrele, și s'a constatat în ace-



lași timp, că dacă ar fi mai înaintat câțiva pași, ar fi găsit drumul. Să fii așa de aproape de mântuire și să n'o iei în seamă! Să fii așa de aproape de viață și să mori!... Nu le lipsea aproape nimic până să fie pe calea cea bună și totuși, acest aproape nimic era totul.

Poate că nu-ți lipsește aproape nimic pentru a fi mântuit, aproape nimic pentru a fi copil al lui Dumnezeu, dar acest aproape nimic, este depărtarea între voi și mântuire; este deosebirea care există între dorința de a fi mântuit și faptul de a fi, între bunele dispozițiuni și primirea mântuirii; numai cei câțiva pași au despărțit pentru totdeauna pe cele unsprezece victime de calea mântuitoare. Aceasta este trecerea pe care trebuie s'o facă cineva spre a ajunge la viață.

Ori, Dumnezeu numește această trecere o naștere din nou. Nu exi-

stă decât o singură cale prin care se poate intra în împărăția lui Dumnezeu, și aceasta este nașterea din nou. Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3, 3). Atâta timp cât n'ați trecut prin această naștere din nou, se poate să fiți aproape mântuiți, dar sunteți încă în mod sigur pierduți.

Ceea ce vă trebuie nu sunt dorințele bune, ci o viață; nu eforturi, ci un Mântuitor; mântuirea nu vine dela voi, nici din deprinderile voastre religioase, ci dela Dumnezeu. Dumnezeu o dă prin Isus Hristos. Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. 1 Ioan 5, 11.

Speranța Noastră

Cartea lui Dumnezeu

zice episcopul W. E. Anderson, este:

- Descoperirea lui Dumnezeu
- Inspiratoarea sufletului omenesc
- Busola vieții
- Mângâietoarea celor întristați
- Izvorul vieții
- Manualul de morală
- Distrugetoarea păcatului
- Invingătoarea morții
- Forța celor slabi
- Adversara
- Dușmana superstiției
- Prietena științei
- Podoabă și perlă a literaturii
- Legiuitoare și Lumină a popoarelor
- Carte a oricărei libertăți adevărate
- Izvor de propășire națională



Conștiința

de Victor Hugo

*Mustrat fiind, și'n urmă de Domnul izgonit,
Cain, din a Sa față, nespus de îngrozit,
Cu-ai săi, ce-aveau veșminte din piei de animale,
Fugit-a împreună și s'a oprit din cale
La poala unui munte, pe-un șes, în fapt de seară.
Soția și copiii, trudiți din cale-afară,
I-au zis: „Acum e bine să ne culcăm, părinte!”
Cain rămase însă tot treaz ca mai 'nainte.
Dar ridicându-și capul spre ceru-albastru 'nchis,
Văzu în întunec un ochiu enorm, deschis,
Cu agera-i privire spre dânsul îndreptat.
— „Sunt prea aproape”, zise cu vocea tremurată.
Si deșteptându-și liii din somn și pe soție,
Porni cu ei departe, pe drum de pribegie.
Treizeci de nopți și zile a mers fără 'nctare:
Tăcut, cuprins de teamă la ori și ce mișcare
Si fără să-și întoarcă 'napoi privirea sa.
La fărml mării însă, trudit opritu-s'a,
In țara care 'n urmă Asur a fost numită.
— „Să ne oprim, căci lumea aicea e sfârșită,
„Iar adăpostu-acesta e sigur”, el le-a zis.
Dar când a vrut să șadă, același ochiu deschis
Era pe cer de-asupra-i, privindu-l muștrător.
El tresări atuncea, străpuns de un fior
Si liilor le spuse: „Aș vrea să mă ascund!”
Iar ei priveau la dânsul înfiorați profund.
Cain vorbi cu Iabal, — stăpân peste acei
Ce locuiesc deșertul în corturi mari de piei:
— „Un cort cu pânză deasă întindeți peste minel!”
Când pânza peste dânsul a fost întinsă bine
Si, de pământ în urmă cu greutatea fixată:
— „Tot vezi și-acuma ochiul?”, l-a întrebat mirată*

Tila, fetița blondă, trumoasă ca un crin.

— „Mă urmărește 'ntruna”, răspunsu-i a Cain.
Iabal, — stăpânul celor ce trec cântând prin sat
Cu trâmbițe, și-asemeni pe tobe 'ntruna bat, —
Strigă: „Eu alunga-voiu privirea blestemată!”
Cu zid de bronz pe Cain l-a 'nconjurat îndată;
Dar ochiul, de departe, tot muștrător privea.
Enoh le-a zis: „Mai bine un turn vom ridica,
„Să nu se poată nimeni apropia de el;
„Vom face o cetate în jurul lui, la fel
„Puternică și mare, cum n'a mai fost 'nainte!”
Tubal-Cain cel meșter, fierarilor părinte,
Curând clădi cetatea enormă, solitară.
In loc de corturi, ziduri de piatră se 'nălțară
Cu drugi de fer puternici legate între ele,
De par'că erau scoase din iad de duhuri rele.
Gigantice, înalte cât munții de granit,
Era cu umbre șesul de ele-acoperit.
Cu litere gravate de-asupra porți-au scris:
„Lui Dumnezeu să intre aici, e interzis”.
Apoi l-au pus pe Cain în turnul colosal.....
Si el rămase-acolo întunecat și pal.
Fetița blondă zise: „Părinte, a pătruns?”
— „Nu l-a oprit nici turnul”, Cain a dat răspuns.
— „Aș vrea să stau de-acuma doar singur sub pământ.
„Ca cei închiși de-apururi în tainicul mormânt;
„Să nu mai văd pe nimeni, de nimenea văzut!”
O groapă îi săpăra, așa cum a cerut.
Iar el se duse singur sub bolta 'ntunecată
Si ostenit, în umbră s'a așezat îndată.
Dar când fu 'nchisă groapa de tot de-asupra sa,
Același ochiu din besnă pe Cain îl privea.”

Trd. Ion Bătrâna Voivodeni



(Urmare dela pag. 7).

inimii. Se va ajunge la folosirea metodelor celor mai apropiate de tinta care s'a propus a fi ajunsă.

Omenirea piere pentrucă a uitat aceste mari adevăruri. Omul a devenit sec și aspru, fără simț, de un egoism sălbatic. Spectacolul mizeriei din jurul lui trebuia să-l învețe mai curând bunătatea. Dar din aceasta nu mai are nimic. Aceasta se datorește lipsurilor din educația sa, neglijenței educatorilor, cari n'au căutat să hrănească decât inteligența, fără să se ocupe de inimă sau de suflet. Impărăteasa Eugenia (soția lui Napoleon III), vrând să dea fiului său o educație completă, îl trimitea uneori să vadă pe săraci, pentru ca să-l facă să-și dea seama de mizerie. „El trebuie să cunoască, zicea ea, căminurile îngrozitoare fără aer și fără pânne, unde fericirea este cu neputință. El nu poate să domnească, fără ca să fi văzut acestea”.

Cel mai de seamă scop al educației este de a forma caractere tari, drepte, bune, cari să lupte împotriva răului și a cauzelor lui, străduindu-se să-l facă să dispară.

Dar imediat se pune marea problemă: adevărata educație se poate face fără Dumnezeu și fără religie?

Răspundem nu, fără să șovăim. Nu există educație viabilă fără morală, nu există morală fără religie, și nu există religie utilă fără Dumnezeu și fără Biblie. Se vede deja de pe acum și se va vedea mai târziu și mai bine, rezultatele dezastruoase ale unei educații ateiste și păgânești, în care copiii, bucurându-se de o educație fizică intensă — ceea ce în sine este un lucru bun — sunt lipsiți de valorile tradiționale re-

ligioase cari au creat civilizația noastră și sunt duși înapoi la concepțiile antice ale dreptului forței, ale violenței, ale adorării creaturii în locul Creatorului. Generația care se ridică este mai puțin pregătită ca să ia din mâinile celor vechi flacăra culturii. Ce va face ea? Nu ne putem imagina viitorul fără ca să nu ne îngrozim, și creștinii trebuie să se pregătească, dacă vor să reziste valului de necredință și ură care crește mereu. Alungarea lui Dumnezeu din societate însemnează o mare incurcătură, deslănțuirea forțelor brutale ale firii nerenăscute, și întoarcerea la barbarie.

Prin căderea în păcat, omul a pierdut chipul lui Dumnezeu. Chipul acesta trebuie restabilit în el. Lucrarea aceasta se săvârșește prin vieața lui Hristos în el; vieața aceasta este și trebuie să facă parte integrantă din educația creștină. Ea va învăța pe om să cugete, să vorbească și să lucreze în armonie cu voința lui Dumnezeu și cu principiile scrise în Cuvântul Său. „Cunoștința lui Dumnezeu și a lui Isus”, a zis E. G. White, „oglindită în caracter, este tot ce poate fi mai de preț pe pământul acesta și în cer. Aceasta este treapta cea mai înaltă în educație, este cheia care deschide porțile cetății cerești. Dorința lui Dumnezeu este ca toți cei cari primesc pe Hristos să posede o astfel de educație”.

Adevărata carte de educație creștină este Biblia. În ea se află toate principiile cari stau la baza unei vieți echilibrate, sănătoase și folositoare. Ea conține o mulțime de exemple pe cari să le urmăm sau să ne ferim de ele, într'o formă înțeleasă de orice minte și cari alcătuiesc cele mai bune

mijloace de educație. Noi n'am sfătuit în deajuns pe copiii noștri să mediteze și să citească Sfânta Scriptură. E absolută nevoie de a-i conduce la această lectură și de a reda povestirile din Biblie într'un mod viu și real.

Familiarizat cu marile principii ale Bibliei, copilul va dobândi foarte repede elementele alcătuitoare ale unui caracter statornic și va ajunge fără multă străduință să realizeze în faptă îndoita condiție a unei vieți fericite și rodnice: iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele.

Religiunea trebuie să ajungă acolo ca să facă să se nască iubire față de Dumnezeu și față de aproapele, iar educația nu trebuie să lupte împotriva acestei acțiuni, ci trebuie s'o ajute și s'o facă naturală; ea trebuie să-i vină în ajutor, și pe cât este posibil, s'o sporească. Ea trebuie să contribuie la învierea sentimentelor religioase și să întipărească principiile umilinței — principii cu adevărat creștine — de respect, îngăduință, dreptate și milă.

A veni la Dumnezeu însemnează să ai totul. Dar să se vină într'un mod inteligent și fără prejudecăți, în toată libertatea. Lumea suferă din cauză că a scos pe Dumnezeu din preocupările ei de seamă și își va găsi pacea și tihna în măsura în care va așeza pe Dumnezeu în locul care I se cuvine, adică în cel dintâi. Si aceasta trebuie să înceapă întâi în cămin și apoi în școală. Aceasta cere multe sacrificii, svârlirea sistemelor și convingerilor adânc înrădăcinate în multe inimi, abținerea dela o mulțime de obiceiuri periculoase; aceasta necesită primirea unor îndatoriri noi și a unor noi metode, dar compensația este atât de mare, că nu trebuie să ezităm nicio clipă. Programul alcătuit de Pavel în Coloseni 1, 28, desăvârșește pe orice om în Isus Hristos și nu poate fi aplicat în afară de o educație care se inspiră din principiile evanghelice.

Acesta este de fapt programul pe care trebuie să-l urmeze o educație demnă de acest nume: de a face pe oameni desăvârșiți după modelul Celui mai desăvârșit om care a existat vreodată, Isus Hristos.

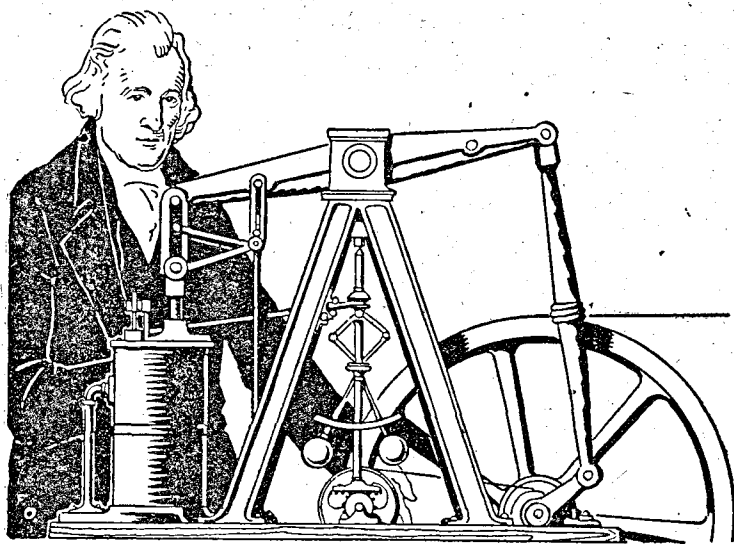
C. G.



~~~~~

*Frumusețile naturale încântă și odihnesc privirile.*

~~~~~



James Watt

Inventatorul mașinei cu vapori

Într-o zi friguroasă de iarnă, un nobil englez era condus prin casa de nebuni din Paris. În timp ce privea pereții din jurul lui, mizeria ce stăpânea aci făcu să se cutremure din toată ființa lui, când deodată auzi un țipăt răgușit: „Nu sunt nebun! Nu sunt nebun! Am făcut o descoperire.... o descoperire....”

— Ce a descoperit? întrebă nobilul nerăbdător.

— O! răspuse călăuza, înălțând din umeri, ceva fără nicio importanță. Ceva ce nici prin minte nu v'ar trece. Ci-că ar fi găsit el o întrebuintare a vaporilor proveniți din apă fiartă.... Când îl ascultă, mai, mai să te faci să crezi că cu ajutorul aburului ai putea să pui în mișcare corabia, caleașca, și multe alte minunății. A scris și o carte despre lucrurile astea”.

Convorbirea aceasta avea loc prin anul 1641.

Au trecut mai bine de o sută de ani dela întâmplarea aceasta pe care nobilul englez a găsit-o destul de interesantă ca să fie notată în jurnalul său de călătorie. Umbrele serii se lăsase încărcate de

ceață deasă asupra orașului Glasgow din Scoția. Într-o căsuță sărăcăcioasă dela periferie sta la masă un ștregar de băiat împreună cu bunica lui. Clipele se scurgeau mereu într-o tăcere apăsătoare, până când bunicuța o întrerupse pe un ton ridicat:

— James Watt (cit. Gems Uat), ce să-ți spun.... nici că mi-au mai văzut ochii un trântor mai mare ca tine! De-un ceas întreg taci ca un mut și n'ai făcut nimic altceva decât ai luat ibricul de pe foc și l-ai pus iarăși, ținând când o cană, când o lingură de argint deasupra aburului, uitându-te cum iese prin crăpătură, prinzându-l și strângându-l sub formă de picături de apă caldă. Nu-ți e rușine să-ți treci vremea cu prostii d'astea?

Omul din Paris trecuse drept nebun pentru că se ocupase în deaproape cu miracolul apei transformate în aburi. Băiețașul scoțian fusese numit trântor. Nebunia a dus la nimicire pe cel dintâi, iar trândăvia a dus la glorie pe cel de al doilea.

În atelierul de tâmplărie al tatălui său se spunea despre Jamie

că are „o bogăție la vârful degetelor”, pentru că el putea să mânuiască unelte mai cu iscusință decât un mecanic dibaciu. Cu toate că era prea plâpând ca să se sbenguiască la joacă cu ceilalți copii din vecinătate, cunoștința pe care o spicuisse de prin cărți în timp ce sta pe piatra de lângă vatra focului, unită cu dibăcia degetelor sale, l-a făcut în stare să-și croiască propriul său drum. Dovadă era mica sa mașină electrică pe care o construise el în-suși și cu care își speria prietenii, făcând să treacă prin ei curenți electrici.

Atelierul tatălui său era pentru el un regat de neîntreruptă plăcere și surpriză. Zilele erau totdeauna plăcute la bancul meseriașului. Aci Jamie avea o mică forjă pe care o folosea la nevoie, și găsea o mulțime de bucăți de metal cari îi trebuiau pentru lucrările sale.

În casă se aflau mai multe portrete agățate de pereți. Unul înfățișa chipul unui om simpatic cu pertică.

— Cine e asta?, întrebă Jamie.

— Sir Isaac Newton, băiete, — răspuse tatăl — unul dintre cei mai mari oameni ai noștri. Vino cu mine să-ți arăt ceva.

Ducând pe Jamie în atelier, tatăl răscolii peste tot până dădu peste un tub cu câte o bucată de sticlă la fiecare capăt. „Un telescop”, îi zicea el, și spunea lui Jamie că stelele, soarele și luna sunt mai mari decât se văd, mai mari chiar decât o lampă mare....

În nopțile liniștite de vară, un băiețaș sta ore întregi pe spate sub copacii încremeniți în noapte, cu o țevă ciudată la ochi.

El ar fi trăit destul de fericit, cu toate că era foarte firav, cu cărțile sale de literatură, botanică, anatomie și științe naturale, dacă mama sa, sprijinul cel mai de seamă al copilăriei sale, n'ar fi murit pe neașteptate. Căminul său era distrus. Tatăl, care nu fusese niciodată bogat, ajunsese acum într-o situație așa de grea, că nu putea să-și mai întrețină nici copilul. Jamie, care nu împlinise nici patrușprezece ani și mai era și debil, se îndreptă spre Glasgow ca să-și croiască un drum prin viață, oricum va putea.

Aci se făcu ucenic la un fabricant de instrumente, și nu trecu

mult până să se spună că compasul și raportorul lui Watt sunt cele mai iscusite din toată regiunea. În dorința sa arzătoare de a afla tot ce s'a scris în legătură cu meseria sa, el își continua studiile până noaptea târziu în mansarda în care locuia. Această muncă l-a istovit, și Jamie a căzut grav bolnav.

Dorul lui de viață l-a ajutat să-și poată recăpăta repede sănătatea, dar numai spre a se vedea din nou pe drumuri, fără nicio ocupație care să-i asigure existența de azi pe mâine. Cu toate acestea, talentul lui ajunsese să fie cunoscut. Un profesor de științe dela universitatea din Glasgow, care văzuse un instrument ieșit din mâinile lui Watt, îi oferii o încăpădere în clădirea universității, îi dădu ceva de lucru, și îl îndemnă să facă și să vândă instrumente.

Jamie era fericit. Uneori în atelierul său veneau și profesorii cari, în timp ce Jamie lucra, vorbeau despre chimie, matematici, mecanică. Cu toții simpatizau pe tânărul liniștit care, în mijlocul discuțiilor lor savante, rămânea modest la lucrul său. Când au descoperit cu uimire că același tânăr modest era la fel de învățat ca și ei și chiar superior, admirația și respectul lor pentru el n'au mai cunoscut margini.

El era foarte harnic și conștiincios. Cunoștințele sale în știință, pe cari și le câștigase de prin cărți, au pus în uimire chiar pe cei mai cu vază studenți din universitate. Într'o zi veni unul din ei și îl rugă să-i repare o orgă. Nu mai reparase niciodată așa ceva, dar cu toate acestea nu se dete înapoi. Se apucă să studieze nu numai mecanismul orgii, ci

întreaga serie de instrumente muzicale. El desleagă probleme muzicale cari puneau în încurcătură pe cei mai mari bărbați de știință din Europa. Viori, celuri, organe, chitare, flaute, erau construite de el. Micul său atelier era asaltat de comenzi din toate părțile.

Totuși viziunea căldării cu vapori îi infierbânta imaginația.

Există pe atunci o mașină numită Newcomen (Nou venită). Era folosită ca să pompeze apa din minele de cărbuni și de minereuri. Era pusă în mișcare de aburi, dar era așa de primejdioasă și lucra așa de prost, încât nu aducea mai niciun folos. Watt o cercetă și își puse întrebarea: „Cum funcționează și dacă poate să fie îmbunătățită”.

El studie cu atenție mașina Newcomen. Funcționa în modul următor: Aburul dintr'o căldare era trimis într'un cilindru. Aburul își murește volumul. Apoi apasă în sus și, ajutat de o contra greutate, ridică cilindrul, de care era legată o pârghie. Pentru a face ca cilindrul să revină la locul lui, se arunca apă rece peste el. În felul acesta aburul se răcea și se transforma în apă. Atunci, pentru că nu mai era abur care să apese asupra cilindrului, acesta cădea jos odată cu pârghia care era legată de el. Apoi apa trebuia să fie scoasă din cilindrul cel rece, și aburul trebuia să fie lăsat din nou să pătrundă în el. În modul acesta pârghia era mișcată în sus și în jos și făcută să lucreze.

Watt își dădu seama ușor că aceasta era un proces foarte anevoios. Greutatea sta în faptul că aburul, condensat de apă, răcea până într'atâta cilindrul, încât când venea pentru a doua oară aburul, patru cincimi din el erau folosite la încălzirea cilindrului și numai o cincime ca să miște pârghia.

— Ah, dacă s'ar putea ca cilindrul să fie ținut cald tot mereu! se gândea Watt.

Într'o zi mergea singur pe un drum de țară, tot frământându-și mintea cu greutatea aceasta, când deodată soluția îi străfulgeră prin minte. O cameră separată unde apa rece ar putea să condenseze aburul, lăsând cilindrul totdeauna cald! Se îndreaptă numaidecât spre casă în grabă mare. Impru-



Cum se face, doară ieri
Când trecurăm pe aici
Noi văzurăm 'n-acest cuib
Șase oușoare mici ?!

Iară astăzi, minunat
Șase vrăbii ciripesc:
Primavara, flori și soare
Într'un glas le proslăvesc.

mută un burghiu, găsi o cană de tinichea și se apucă să facă un nou model de mașină cu vaporii.

Inchirie o baracă și timp de șase luni de zile lucră fără întreruperi la modelul său. Pentru a cunoaște modelul mai pe deplin, s'a apucat să învețe limbi noi — germană, franceză și italiană, — pentru că în aceste limbi se scrisese cărți de specialitate, cari trebuiau cetite. Dar el nu se bizuia numai pe cărți. Cunoștea prea bine știința ca să facă aceasta. Pentru că studia natura aburilor, atelierul său era numai nori de aburi. El îi comprima în vase mai mici, apoi îi lăsa să treacă în vase mai mari și căută să dirijeze aburii în toate felurile, și descoperi lucruri pe cari niciun om de știință nu le cunoștea. În sfârșit, era gata să construiască mașina.

Se revărsau zorile unei ere noi. Noua mașină își începu activitatea prin a fi de o sută de ori mai activă decât cea veche. Astăzi mașina lui Watt în oricare fabrică mare produce tot atâta energie cât ar produce cinci milioane de oameni sub un singur acoperiș. Oricare ar fi treaba, mașina o poate face — ea poate să împingă, să tragă, să întoarcă, să dea cu ciocanul, să modeleze. Vaporul, locomotiva, automobilul, nu sunt altceva decât urmașii mașinei lui Watt. Și faptul că oamenii se pot bucura astăzi de confortul pe care odinioară numai prinții și-l puteau îngădui, se datorește tot mașinei cu vaporii.

Inventatorul își dădea seama de marile posibilități ale mașinei sale. Ideea pentru corăbii puse în mișcare de aburi și pentru locomotive îi preocupă mereu mintea, dar n'a avut timp să le dea la iveală. Totuși și acestea se datoresc în cea mai mare parte tot lui James Watt. Dar îi datorăm și mai mult! Faptul că mai avem timp liber să mai cetim și să mai studiem și că nu suntem siliți să lucrăm douăsprezece ore pe zi într-o fabrică, se datorește în mare parte lui James Watt.

Puține zile sunt așa de glorioase ca ziua de cinci Ianuarie, 1769. Era într'adevăr o zi fericită pentru omul muncitor, pentru că în ziua aceasta Sir Richard Arkwright (cit. Richard Arcait) și-a primit brevetul pentru mașina sa

de tors, iar James Watt și-a brevetat mașina cu vaporii.

Totuși, necazurile lui Watt erau departe de a fi trecut. De fapt, ele abia acum începeau. Fabricarea de mașini cere bani; și pentru a continua studiile și experiențele, era nevoie de și mai mulți bani. Astfel el trebuia să lucreze ca inginer și constructor de poduri și șosele ca să se poată întreține.

Ca și Lavoisier (cit. Lavoazie), el rezolvă problema apei pentru un oraș — orașul Glasgow. Și în timpul ocupațiilor sale zilnice, mintea lui născocea alte idei științifice și invenții.

În sfârșit, pe la 1776, mașina sa era cerută pretutindeni. Ochiul întregii lumi erau îndreptați asupra lui, și acum se putea numi cu adevărat un om plin de succes. Fiind în plină puterilor sale, dădu realității toate planurile pe cari le avea. Invenții de tot felul ieșeau cu îmbelșugare din mâinile lui: o mașină de copiat care se mai întrebuințează și astăzi, o mașină de uscat, un nou micrometru, un nou cadran pentru măsurători, o mașină de desen, o mașină de copiat pentru sculptură, instrumente pentru astronomie, acestea sunt numai câteva din darurile pe cari el le-a făcut omenirii.

„Fleacurii!” le numea el în chip modest, și așa de repede le mai născocea încât unul din prietenii săi îl salută într-o zi cu cuvintele:

— Cred că ai inventat cinci sute de mașini de când te cunosc și până acum.

În Birmingham era un club de bărbați de știință care se numea Societatea Lunară. Odată pe săptămână se adunau la două după amiază și se despărțeau la ora opt seară. În timpul acesta ei discutau cu plăcere tot felul de subiecte cu caracter științific. Animatorul tuturor discuțiilor era Watt, care

era un profund cunoscător al cărții Naturii și a Omului. Prietenului său, Sir Walter Scott, îi vorbea despre scrierea de năvele. Unui prieten care studia limbile îi vorbea despre originile alfabetului. Putea să dea indicațiuni unui artist asupra celui mai bun păr pentru peruci, unei gospodine cum să facă să nu-i mai fumege coșul, sau unui muzicant cum să cânte din liră. Mintea sa, ca și mașina sa cu vaporii, era în stare să facă orice.

Știința sa favorită era chimia, și ca chimist era unul dintre cei mai buni ai vremii sale. Când a fost la Paris, a vizitat pe Lavoisier, cu care a constatat că avea o legătură neașteptată. Înainte de a se fi întâlnit unul cu altul, fiecare descoperise că apa era compusă din două gaze. Cu siguranță că faptul acesta va fi făcut să se lege o strânsă prietenie între cei doi bărbați de știință.

Orice societate științifică din Europa îi aducea laude; orice academie îl onora alegându-l ca membru. Guvernele din Rusia și Franța îi ofereau posturi frumoase, numai dacă ar vrea să locuiască în aceste țări. Pentru un timp, savanții englezi erau alarmați de teamă să nu-l piardă. Totuși, el a rămas în Scoția.

Înima bate și mai tare când ne gândim la el ca om bătrân, lucrând încă într-o mansardă ca să ușureze povara lumii muncitorilor, un bătrân binevoitor, modest și generos, gata să încurajeze pe orice tânăr care cerea ajutorul lui, putând să întrețină o conversație despre orice subiect — limbi și literatură, știință, medicină, drept, muzică — și cu o modestă curtenie, care a făcut să fie unul din cele mai iubite personaje cunoscute în istorie.

La 19 August, 1819, părăsi lumea aceasta de un milion de ori mai bogat decât pășise în ea. S'a ridicat pe culme neajutat de împrejurări, cari de cele mai multe ori i-au fost nefavorabile. Dar el a știut să le stăpânească și a biruit. Drept recunoștință, poporul englez i-a ridicat în Westminster Abbey o colosală statuă, ca aducere aminte de-a lungul generațiilor viitoare, a aceluia care prin geniul său a făcut atâta bine omenirii.

H. J.





Adevăratul patriotism

Georgel stătea în bancă, dar nu învăța nimic. Se apucase să-și sape numele în bancă cu briceagul pe care-l primise de ziua nașterii. Din când în când lovea cu pumnul în cartea de istorie. Nu-i plăceau deloc lecțiile de istorie în cari nu se vorbea nimic despre războaie.

Georgel se credea un mare patriot. Ii plăcea foarte mult să citească povestiri în cari oameni plini de curaj se luptau pentru patria lor. Trăgea și el nădejde că atunci când se va face mare se va putea lupta și el în războaie. El credea că e foarte plictisitor să fii copil, să stai într-o bancă la școală și să nu poți să arăți cât de mult îți iubești patria.

Chiar atunci cartea de istorie se deschise la pagina unde un desen reprezenta pe mareșalul Averescu pe câmpul de luptă dela Mă-

răești. Georgel avea o mare admirație pentru mareșalul Averescu.

— O! să vină odată ocazia să fii și eu viteaz ca el, își zicea Georgel în sine.

În timp ce privea tabloul, se întâmplă ceva ciudat. Mareșalul Averescu ieși din carte și se așeză pe bancă! Era aproape cât creionul său de mare.

Firește, Georgel se miră foarte mult, dar nimeni altcineva se pare că nu observase această miraculoasă arătare.

Averescu luă o înfățișare foarte serioasă și zise cu tristețe:

— Georgel Gregorian, eu așa dori ca tu să fii patriot.

— Dar eu sunt patriot răspunse Georgel supărat: Sunt cel mai patriot dintre toți colegii mei. Dacă așa avea eu ocazie, mi-aș apăra foarte bine țara.

— Nu cred deloc așa ceva, răspunse mareșalul. Tu nu ai grijă nici cel puțin de banca aceasta pe care țara ți-a dat-o s'o folosești. Privește cum ai rupt cartea aceasta care aparține patriei!

Georgel lăsă briceagul din mână. Ii era rușine când se uita la banca stricată și la cartea ruptă.

Dar încercă să se apere:

— Nu patria a făcut băncile și cărțile acestea. Tata mi-a dat bani pentru cărțile și obiectele mele de școală. Școala n'are nimic a face cu patriotismul.

— Dacă inamicul ar veni să atace satul acesta și să dea foc școlii, nu crezi tu că patria ar fi aceea care ar trebui să ia măsuri pentru apărare? întrebă mareșalul pe un ton foarte sever.

— Desigur, răspunse Georgel.

— Atunci de ce spui că școala aceasta n'are nimic a face cu patria? Drapelul național nu flutură pe poarta ei? Nu se celebrează sărbătoarea națională?

— O! da. Si eu port totdeauna o cocardă frumoasă! zise Georgel cu mândrie.

Dar mareșalul Averescu părea încă nemulțumit.

— Totuși, tu porți chibrituri în buzunare, cu toate că adesea ți s'a spus că e periculos.

Georgel roși până în vârful urechilor. Într'adevăr el purta chibrituri în buzunar.

Averescu continuă:

— Tu ești leneș din cale afară și nu pui mâna pe carte ca să devii un cetățean inteligent.

— Dacă s'ar face războiu..... începu Georgel.



Dar mareșalul se apropie de cartea deschisă și zise cu o voce iubitoare:

— Georgel, să îți minte toată viața ta că e mai de preț să fii mai patriot în timp de pace decât în timp de război.

O scipire de fulger, și mareșalul Averescu intrase din nou în tablou. Georgel își frecă ochii și se întrebă dacă nu cumva fusese un vis ciudat.

Domnișoara Voinescu, instituțtoarea, zise:

— Vinerea viitoare va avea loc aniversarea unei mari bătălii. Care bătălie?

— Bătălia dela Mărășești, strigară toți școlarii în cor.

— Foarte bine, zise domnișoara Voinescu. Si acum, ce veți face voi în onoarea mareșalului Averescu?

— Eu voiu ridica drapelul la fereastra mea, zise Costel.

— Eu voiu învăța pe dinafară „Trăiască Regele”, se grăbi să spună Maria.

— Eu am să pun tabloul cu mareșalul Averescu în camera mea, zise Marian.

— Si tu, Georgel, ce vei face? întreabă instituțtoarea.

— Eu îmi voiu studia lecțiile și voiu învăța cu îngrijire toate materiile, răspunse cu hotărîre Georgel. Voiu lua seama ca să nu-mi mai cioplesc banca, și n'am să mă mai joc niciodată, niciodată cu chibrituri. Focul este foarte periculos. Eu vreau să-mi ajut patria, nu s'o distrug.

Toți copiii aplaudară și domnișoara Voinescu zise:

— Eu cred că Georgel este cel mai patriot dintre toți.

Si până și mareșalul din cartea de istorie, părea că surăde școlarului.

Adaptare de
Ionel Dumitrescu



O socoteală

Mircea a auzit adeseori pe tatăl său vorbind de socoteli cari trebuiau să fie achitate. Atunci îi veni în gând să prezinte și el o socoteală mamei sale pentru micile servicii pe cari i le aduse. Intr'o zi la amiază, mama găsi lângă farfuria să următoarea socoteală:

Mama e datoare fiului său Mircea:

Pentru aducerea diferitelor alimente 20 lei

Pentru ducerea scrisorilor la Poștă 10 "

Pentru că el totdeauna a fost un băiat cuminte . . . 10 "

Total 40 "

Mama lui Mircea nu zise nimic când văzu biletul și cuprinsul lui. Seara băiatul găsi 40 lei lângă

farfurie. Foarte mulțumit, puse banii în buzunar. Dar lângă bani mai era și o hârtiuță cu o socoteală. Era dela mama sa.

Mircea e dator mamei sale:

Pentru zece ani fericiți pe cari i-a petrecut în casa ei nimic

Pentru întreținere timp de zece ani nimic

Pentru îngrijirea pe care i-a dat-o când a fost bolnav nimic

Pentru că i-a fost totdeauna o mamă bună nimic

Total NIMIC

Mircea ceti această socoteală și tăcu. Dar inima îi bătea din ce în ce mai cu putere. După puțin timp el se apropie de mama sa, și ascunzându-și fața în poala ei, stercură încetșor banii în buzunarul dela șorț.

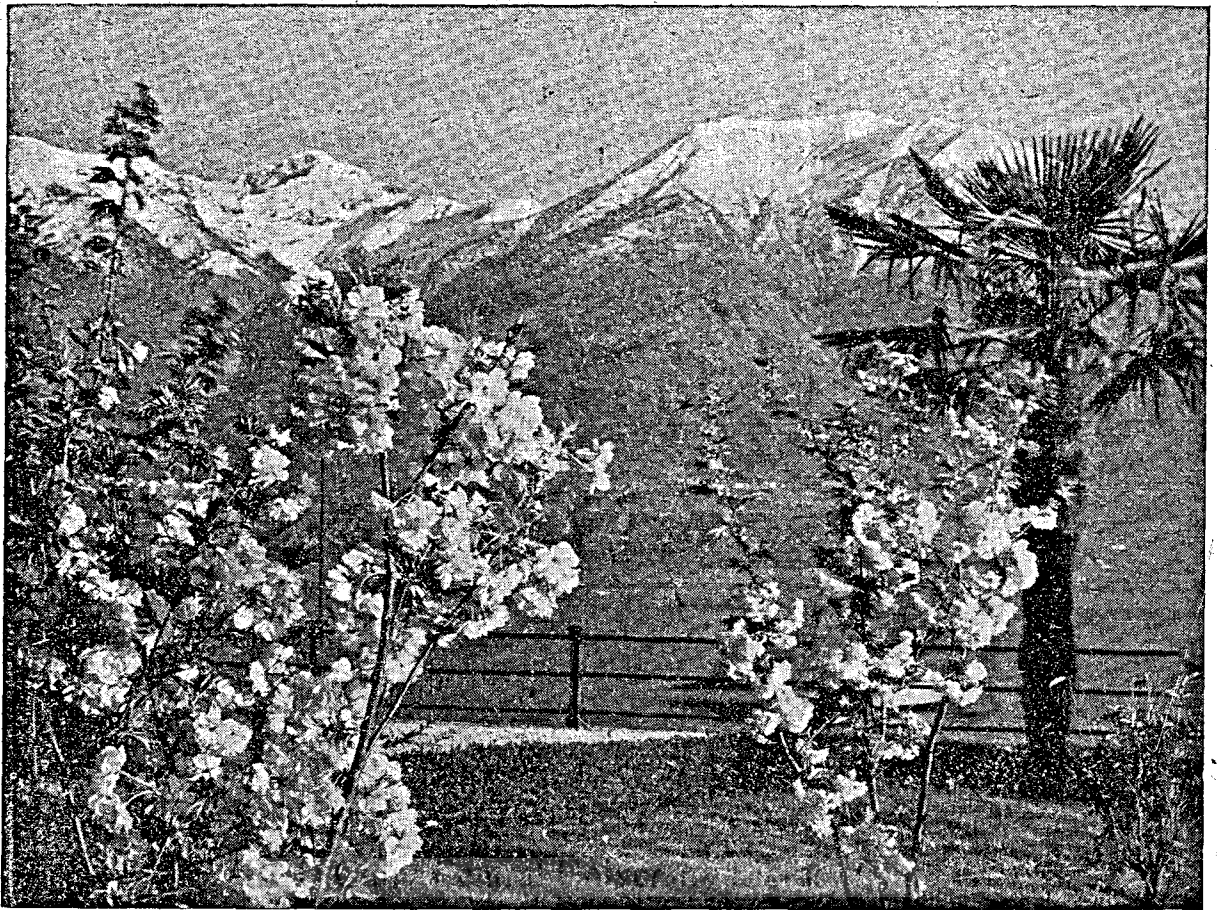
Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.



AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 2/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E”. București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.



Grădina Ghetsemani

*Departa..... cerul roșu se frământa în zare
Sub flăcările-aprinse de jalnic asfințit.
Si-o liniște adâncă de neclintită mare
Șălășluia 'n văzduhuț de cântece golit.*

*Grădina e pustie..... Nici slaba adiere
A frunzelor în freamăt cu murmurul loț vag.
Pătruns de neclintirea stăpână pe tăcere,
A 'ncremenit și vântul în sborul lui pribeag.*

*Căci Tu Te rogi... Pe fruntea de flacări ce-i cuprinsă,
Sudoarea strălucește ca roua de pe flori
Si stropii mari de sânge pe-a Ta figură stinsă
Se scurseră 'n jărână de seara până 'n zori.*

*Zadarnică Ti-e ruga.... și Tu o știi prea bine.
Te vezi trădat de oameni.... și-atâta i-ai iubit!
Cum n'au putut pricepe ce aduseși cu Tine?
Si Te vedeai aevea bătut și răstignit.....*

*Dar când spre dimineață un vânt porni de-odată,
Stărnind în a lui cale verzi ramuri de copaci,
Erai zâmbind, spre ceruri cu fruntea înălțată.....
Înțeleseseși jertfa ce-Ti rămânea să faci.*

*Si n'ai fugit când sbirii-a te prinde venită.
O, Tu ai vrut menirea-Ti să duci la bun sfârșit.
Ea n'a fost înțelesă de cei ce-atunci trăiră,
Dar e'ñtelesă astăzi, căci Tu ai biruț.....*

Corina Constantinescu